

FUTURE LEADERS OF TUNISIA

et post-revolutionært partnerskab

INDHOLD

Et bevægende partnerskab	3
Hvad har Mohammed tegninger og Jasminrevolution med spejderarbejde at gøre?.....	4
Jeg var med til fødslen.....	7
Kunderne siger, at jeg er bedre end de andre!	9
Før var jeg arbejdsløs – Nu har jeg selv ansat personale!.....	11
Min egen butik.....	12
Nu følger han sin drøm!.....	12
Vi skal fejre de frivillige	14
Da statsministeren kom forbi.....	16
Land of Dialogue	18
Medborgerskab – mere end blot noget vi leger.....	20
Morgendagens ledere	21
Min (tabte) kærlighed.....	22
Respekt skaber værdi.....	23
En bedre verden.....	24
FLoT, – Nyt liv!.....	25
Nye horisonter	26
Tak!	27

ET BEVÆGENDE PARTNERSKAB

MELLEM LES SCOUTS TUNISIENS OG KFUM-SPEJDERNE I DANMARK

I 2007 besluttede KFUM-Spejdernes Hovedbestyrelse, at starte et partnerskab med spejderne i Tunesien. Det internationale korpsprojekt, der traditionelt byggede på tanken om at hjælpe spejdere i 3-verdens lande, blev ændret til et partnerskab mellem to store, gamle spejderorganisationer, der begge ønskede at skabe muligheder for, at deres spejdere kunne opleve, at en fremmed er en ven, som du endnu ikke har mødt! Valget af Tunesien foregik i en periode, hvor verden oplevede voldsomme, og derfor ønskede KFUM-Spejderne et partnerskab, hvor kristne og muslimske spejdere kunne møde hinanden og gøre deres egne erfaringer med fremmede kulturer, religioner, traditioner og sprog, og ikke blot adoptere de billeder og holdninger, som pressen serverede. På Landsmødet i maj 2008 blev partnerskabet indgået, og projektet tog form med bl.a. fælles ungdomskurser, gruppe-partnerskaber, Spejderrejser og deltagelse i hinandens store lejre og events.

Ved årsskiftet 2010/2011 bød Jasmin revolutionen på store ændringer i Tunesien og i vores spejderpartnerskab. Den danske regering besluttede at afsætte økonomi til en "Frihedspulje", der skulle bekæmpe radikaliserings og ekstremisme, og fremme demokratisering og respekten for menneskets ukrænkelighed. KFUM-Spejderne besluttede sig for at søge puljen, og vi fik i 2011 en

bevilling på 4,1 mio. kr. til projektet Future Leaders of Tunisia (FLoT) som løb frem til udgangen af 2013.

Visionen med FLoT var at skabe platforme, hvor man kunne øve sig i demokratiske metoder og arbejdsformer, og udvikle kompetencer til at tage medansvar for at opbygge et nyt og demokratisk Tunesien. Øvelsesplatformene blev skabt i en række delprojekter:

- **Blogger badge** – hvor unge har lært om demokratisk udfoldelse gennem 'blogging'
- **Entreprenøruddannelse** – hvor unge arbejdsløse lærte at blive iværksættere
- **Citizenship** – Medborgerskab og samfundsansvar er blevet naturlige dele af spejderarbejdet
- **Scout Youth Forum** – Ungdoms Landsmøde for unge tunesiske spejdere
- Samt delprojekter med fokus på **kommunikation, Land for Dialogue** på Spejdernes Lejr og **strategisk organisationsudvikling**

Dette hæfte indeholder historier, der er indsamlet i december 2013. Historierne er indsamlet med metoden Most Significant Change (MSC), og de beskriver forandringer, som projektet har været med til at skabe for den enkelte deltager, for spejderorganisationen i Tunesien og i det tunesiske samfund. For at skabe disse forandrin-

ger, har vi uddannet 60 instruktører og 70 coaches, og de har uddannet og støttet godt 600 tunesiske entreprenører, hvoraf en del i dag har startet egen virksomhed. Dermed har de fx bevæget sig fra at være arbejdsløse til at være leder for en virksomhed, der skaber nye muligheder til dem selv og for andre. Vi har udviklet, produceret og implementeret et spil, der handler om ret og pligt som Medborger, vi har introduceret aktiviteten at blogge, og forbundet den med et aktivitetsmærke, og vi har gennemført et Landsmøde for unge med valgtaler og kampvalg.

Som spejdere og som organisation har vi lært en del om at styre store projekter, om at håndtere forskellighed, anvende dialog og træffe fælles beslutninger på tværs af kulturelle forskelligheder, geografiske afstande og sproglige barrierer.

FLoT været en helt fantastisk udviklingsrejse. Vi håber, at du har lyst til at læse historierne, og hvis de pirrer din nysgerrighed i forhold til partnerskabet med spejderne i Tunesien, så er der stadig mulighed for at være med, for i 2014 og 2015 har vi 4,3 mio. kr. til projektet Future Leaders of the World.

Peter Lentz og Lisbet Lentz

HVAD HAR MOHAMMED TEGNINGER OG JASMINREVOLUTION MED SPEJDERARBEJDE AT GØRE?

7 ÅRS PARTNERSKAB – ET OVERBLIK

Eventyret startede i februar 2007 – halvandet år efter, at Morgenavisen Jyllandsposten havde offentliggjort Mohammedtegningerne, på det tidspunkt blev jeg kontaktet af danske spejdere, der ønskede at samarbejde.

Helt fra starten gav vi hinanden tid til at gå på opdagelse i den fremmede kultur og i hinanden, og på den måde byggede vi samarbejdet på et konkret kendskab til hinanden, i stedet for på fordomme og myter.

Jeg har siden tænkt på, at det var en klog tilgang til nye samarbejder, for på den måde fik vi allerede ved det første møde anlagt en vej, hvor vi ikke kører med på de fordomme, der lever i den offentlige mening, og på den måde lagde vi en solid grundsten til den unikke relation, som vi har i dag. Efter et par indledende møder skulle projektet sælges til hovedbestyrelserne i både Danmark og Tunesien. Jeg

var bare 26 år, og dengang før revolutionen var der ikke tradition for at lytte til de unge, – men som vi ved i dag, så lykkedes missionen på trods af modstand.

I Tunesien var der en del, der oplevede, at det var forbundet med skam at arbejde sammen med folk, der ikke kunne lide muslimer, og derfor var der mange, der ikke kunne lide projektet eller ikke havde lyst til at gå ind for projektet. Jeg delte ikke holdningen om, at det var forbundet med skam, at arbejde sammen med andre, som man ikke delte værdier, religion eller kultur med. På det tidspunkt var jeg Youth Advisor i WOSM (Verdensspejderbevægelsen), og gennem arbejdet her havde jeg lært, at hvis jeg ikke giver mig selv lov til at tage kontakt til og tale med fremmede, så lærer jeg dem aldrig at kende. I så fald afskærer jeg mig fra muligheden for at få indsigt i, hvad de fremmede virkelig mener og

tænker, og hvis jeg ikke får den viden, så har jeg kun mulighed for at skabe mine egne billeder af de "fremmede" ved at bygge på de budskaber, som jeg har fra pressen og fra folkets stemme.

Den første event vi blev inviteret med til i Danmark var Spejderfestival i 2008, og her var det nødvendigt at udvælge et antal deltagere. Der var stor skepsis blandt lederne i vores korps, mange talte om at KFUM-Spejderne havde en skjult dagsorden, og det blev igen italesat, at danskere hader muslimer. Det gik nu meget godt på trods af modstanden. I 2009 fortsatte samarbejdet, og vi havde mere end 200 danske spejdere i Tunesien til forskellige aktiviteter som fx Rolandkursus, projekt kgebogen, med spejderrejser og gennem gruppe-til-gruppe samarbejdet.

Et stykke tid før revolutionen brød ud kunne vi godt mærke, at der var noget galt. Men vi havde ikke tid til at regi-

Mehdi
Ben Khelil

frivillig tunesisk leder
af partnerskabet siden 2007

strere, hvad det var. Det var ikke kun mediernes billede, der viste, at der var noget galt. I mit arbejde som læge og retsmedicinere på 'mit' hospital, kunne jeg også se, at der var noget galt, når de sårede fra gaderne blev bragt ind og skulle lappes sammen eller undersøges for dødsårsag. Det var en meget vanskelig periode, så vi blev meget opmuntrede, da vi to dage efter revolutionen brød ud, modtog en støtteerklæring fra vores danske spejdervenner.

Jasminrevolutionen skabte nye muligheder for partnerskabet, for regeringen i Danmark besluttede at afsætte økonomi til en frihedspulje, der var øremærket til Tunesien og Ægypten. KFUM-Spejderne spurgte om vi skulle fortsætte partnerskabet og fortalte, at de havde mulighed for at søge penge fra frihedspuljen i deres Udenrigsministerium. Vi besluttede hurtigt at mødes i Paris for at planlægge indholdet til det post-revolutionære samarbejde 'Future Leaders of Tunisia' (FLoT).

Da jeg kom tilbage til min hovedbestyrelsen med FLoT projektet, var der stadig nogle, der talte om, at danskerne havde skjulte dagsordener. Så jeg måtte meget tydeligt forklare dem, at hvis de stadig tvivlede på danskernes hensigter med dette projekt, så tvivlede de også på min dømmekraft, for jeg kunne sige god for danskerne. Hvis de tvivlede på min dømmekraft, så lagde jeg gerne 'nøglerne' til projektet og forlod det. Jeg vil blive ved med at være spejder resten af mit liv, det ville jeg ikke miste, men jeg vil ikke beklæde tillidsposter, hvis der var tvivl til min dømmekraft. Ville de have mig, så måtte de også tro på et samarbejde med de danske spejdere. Jeg fik op-

bakning fra hovedbestyrelsen, og her efter var der mange flere frivillige, der ønskede at deltage i projektet.

På spejderfestivalen i 2008 husker jeg, at man byggede en moske, og at der var reaktioner på dette fra nogle danskere, – men I gjorde det alligevel som en gestus og som en udforskning af kulturelle forskelle. De tunesiske spejdere, der ikke helt kunne se, at dette var en bedrift, udfordrede jeg med spørgsmålet: "Kan I forestille jer, at vi på en tunesisk spejderlejr bygger en kristen kirke på den centrale plads?"

"Herefter kunne de godt se, hvor stærkt og respektfuld et bånd vi havde knyttet med de danske spejdere.

Jeg oplever, at FLoT har skabt konkrete forandringer. Det handler ikke bare om, at unge spejdere fra forskellige kulturer tager på lejr sammen, men FLoT gør en forskel i samfundet, hvilket er meget imponerende. Det har stor værdi at give folk mulighed for at deltage i et projekt som FLoT særligt i et post-revolutionært samfund, hvor mange er i tvivl om fremtiden, og en del har mistet troen på sig selv.

Jeg er meget glad for og stolt over resultaterne, som vi har opnået og over muligheden for at fortsætte partnerskabet. Fra 2007 til nu er der sket en kæmpe udvikling, og jeg ved ikke om folk kan se, hvor stor betydning dette partnerskab har haft på den måde, vi arbejder på. Partnerskabet er en meget vigtig 'milestone' i vores spejderarbejde, og en chance for at unge spejdere kan vise og øve sig i at være fremtidens ledere.

Slim Guizani

ansat projektleder i FLoT.

JEG VAR MED TIL FØDSLEN

VI SKAL BYGGE MEGET MERE PÅ DE FRIVILLIGE, OG DE SKAL IKKE HAVE NEMME OPGAVER – DE SKAL UDFORDRES!

Jeg er en af de personer, der har været med til at udvikle FLoT helt fra starten. Jeg var med til at udarbejde projektbeskrivelsen til det danske Udenrigsministerium. På det tidspunkt var jeg involveret som frivillig i det dansk tunesiske partnerskab, som startede i 2008.

I 2011 blev jeg ansat som projektleder af FLoT projektet. At gå fra at være en meget engageret frivillig til at være ansat var en ny rolle, som jeg lige skulle øve mig på. I den nye rolle repræsenterede jeg ikke kun mig selv men hele projektet, og derfor var det vigtigt, at jeg kontrollerede og sorterede mine ideer og udtalelser.

I den første tid arbejdede jeg hårdt på at bevise, at jeg var den bedste til jobbet, og at jeg ikke var valgt, bare fordi jeg var aktiv frivillig i projektet, og fordi jeg kendte dem, der skulle ansætte projektlederen.

I dag er de udfordringer, der ligger i jobbet lettere at løse for mig, for nu ved jeg både, hvad vi sammen vil opnå

med projektet, og hvad jeg kan gøre for at understøtte en udvikling, der går i den retning.

Gennem jobbet har jeg lært at sige fra. Jeg tror, det er en del af det at arbejde professionelt. Som frivillig ville jeg gerne hjælpe alle og gøre alle glade. Nu, hvor jeg er ansat hos spejderne, er det vigtigt for mig at prioritere noget andet i min fritid. Jeg har også lært, at blive mere organiseret, mere fokuseret og at prioritere de opgaver, der ligger på mit bord.

Jeg har lært at tage ledelse

På en af de første instruktør-træninger ville deltagerne gerne have ændret rammerne for entreprenør-kursus-konceptet. Men konceptet var allerede afklaret, og i projektet var vi nået til en fase, hvor ikke alt var til diskussion.

I den situation påtog jeg mig for første gang rollen som leder af projektet, indtil da havde jeg haft travlt med at gøre alle tilfredse. Jeg tog rollen som leder, fordi jeg ønskede, at alle skulle opleve, at

de ikke bare kunne ændre alt muligt hele tiden, for så ville det blive noget rigtigt rod. Jeg tror, at det skaber tryghed, når nogen påtager sig rollen som leder og tager ansvar for at følge de rammer og den retning, der er vedtaget.

Ændringer vi har skabt

Jeg er mest stolt af, at deltagere fra entreprenøruddannelsen har startet deres egne firmaer, og jeg bliver så glad, når jeg tænker på, at jeg har bidraget til, at de nu kan tjene penge og kan klare sig selv og hjælpe deres familier. Det er den største forandring, vi har skabt.

Projektet har også skabt en anden måde at arbejde på. I projektet arbejder vi med deadlines og med at overholde dem. Vi arbejder med at give klare udmeldinger, og selv leve op til dem. Et godt eksempel er udmeldingen om hvor mange, der er plads til på vores store uddannelsesuge i decem-

ber, og så holde denne beslutning selv om, der kom flere ansøgninger. Det er med til at skabe rammer for en kvalitet, der er bedre end tidligere. Fordi vi tør stille krav og holde fast.

Historien om FLoT er ikke bare en historie om, at folk har været på kursus, og at de nu kan klare dit og dat, effekten af vores projekt kan faktisk ses. For med afsæt i entreprenøruddannelsen har unge mennesker fået en chance og ændret deres liv. De historier skal vi have ud til resten af befolkningen!

De andre delprojekter er også vigtige, men der kan vi endnu ikke se en konkret effekt. Hos Citizenship registrerer vi en stor efterspørgsel på det spil, der er skabt, og det er meget dejligt og motiverende, og jeg tror, vi kan mærke virkningen på sigt. Strategiprojektet har sat gang i en masse folk, så faren for at vi får en strategi, der kun findes på papir, og

som ikke leder til noget, er jeg ikke bange for. Nu er folk i gang, og nu sker der noget.

Kommunikationsprojektet har fat i 40 unge folk, de er uddannede i kommunikation, og de bruger deres kompetencer både hos spejderne og i resten af samfundet, og de er i gang med at sprede de gode historier.

Mine anbefalinger

Det er min erfaring, at de frivillige vokser, når de får interessante og relevante udfordringer, de vokser ikke af 'easy tasks'!

Partnerskabet giver os disse muligheder, det er kompliceret og hårdt, og det kræver disciplin at holde fokus på deadline og leverancer, men det giver unikke oplevelser, attraktive kompetencer og et meningsfuldt liv.

Rafiaa Hammoudi

Ung tunesisk ikke-spejder startede egen virksomhed efter spejdernes entreprenøruddannelse.

**KUNDERNE
SIGER, AT JEG
ER BEDRE
END DE ANDRE!**

DEN FØRSTE KUNDE RINGEDE OG SAGDE: 'MIN PRINTER ER GÅET I STYKKER' – JEG GUIDEDE HAM I TELEFONEN OG FIK PRINTEREN TIL AT VIRKE. DET VAR EN GOD START SOM SELVSTÆNDIG.

I byen Medenine, der ligger i grænselandet til Sahara – kun 100 km. fra den Libyske grænse – har Rafiaa startet sit eget printer- og IT-reparationsfirma.

Siden 2005 har jeg arbejdet for et it-firma, og somme tider var der arbejde, og det var godt, og somme tider var der ikke noget arbejde, og så havde jeg ikke noget at lave. Efter jeg har startet mit eget firma, er der altid noget at lave. Jeg vil helst løse opgaver for kunderne, men når der ikke er kunder, så går jeg rund i lokalsamfundet og reklamerer for min forretning.

Jeg vidste en hel del om at reparere it-udstyr, men jeg vidste intet om at starte og drive en virksomhed, så derfor tog jeg på et iværksætterkursus i Djerba, men det gav mig ikke den sikkerhed, som jeg søgte.

Jeg delte min drøm om at starte eget firma med en af mine venner. Vennen er spejder, og han foreslog mig at deltage i spejdernes entreprenørtræning. Jeg har ikke selv været spejder, men da kurset var åbent for alle, tog jeg af sted og deltog på et kursus i marts 2013.

Efter spejdernes kursus troede jeg så meget på mig selv, at jeg satte gang i projektet, og allerede i midten af april 2013 åbnede jeg min egen virksomhed.

Jeg har stor erfaring med it, men jeg havde ingen uddannelsespapirer, der dokumenterede min viden og mine kompetencer. Derfor tog min coach (fra spejderne) mig med hen til en lærer på den tekniske skole, og her blev jeg testet og eksamineret, og de udarbejdede et certifikat, der viser, hvad jeg kan. Nu kan jeg skrive på mit visitkort, at jeg er certificeret.

Det er min drøm at åbne en printershop nede i gadeplan med vinduer ud, så folk kan kigge ind. For her i Medenine er der ikke en rigtig butik, der sælger printere. Jeg er stolt af, at jeg ikke har nogen kunder, der reklamerer over mit arbejde, og af at kunderne kommer igen og igen og siger, at jeg er bedre end de andre firmaer.

Når kunderne har en god oplevelse, så fortæller de om den til deres venner og bekendte, og så kommer der nye kunder. Det er den bedste reklame. Det er kvaliteten i mine reparationer, som jeg vil være kendt for.

Hend Yahya

fordoblede antallet af
børnehave-børn fra
oktober 2013 til marts 2014.
Fra 8 til 16 skønne unger.

FØR VAR JEG ARBEJDSLØS – NU HAR JEG SELV ANSAT PERSONALE!

MIN BØRNEHAVE SKABER BÅDE JOB TIL MIG OG MINE ANSATTE
– OG GIVER SAMTIDIG ØGET KVALITET I BØRNEOPDRAGELSEN OG
MULIGHED FOR FLERE KVINDER PÅ ARBEJDSMARKEDET

I Tunesiens næststørste by Sfax findes der en lejlighed, der er indrettet til børnehaven, og her møder vi Hend, der stolt viser os rundt i lokalerne, der er indrettet med lege-, spise- og puslefaciliteter. Her er orden og system og indbydende rent og pænt. Personalet sidder på tæpper på gulvet og er engageret i legen med børnene. Stemningen er venlig og afslappet, og støjniveauet er behageligt selv om, der er 12 børn og 3 voksne til stede.

Jeg lærte at ordne mine tanker og organisere mine ideer, så de blev til en plan, der viste, hvad jeg skulle gøre trin for trin. Mine venner ville sige, at jeg er blevet mere selvsikker og har mere selvtillid, og nu ved jeg, hvad jeg vil.

Jeg besluttede mig for, at begynde i det små, og så bygge det større og større. Egentlig ville jeg gerne starte en kunst-

skole for børn og unge, men jeg valgte på kurset at starte i det små – med en børnehaven. Det er nemlig et stort spring for mig, at gå fra at være arbejdsløs til at være leder af en børnehaven. Jeg åbnede børnehaven i oktober 2013 og startede ud med 8 børn i alt. Tre måneder senere havde jeg 12 børn, der skulle passes. Jeg har plads til 20 børn i disse lokaler, så der er stadig plads til vækst.

Pt. gør jeg alt, hvad jeg kan for at tilfredsstille de behov, som børnene og deres forældre har, da jeg i starten oplevede, at nogle af forældrene følte, at jeg tog børnene fra dem. For at bevare de børn vi har og få endnu flere, er det essentielt, at børnenes forældre føler sig trygge.

Kulturen i familierne er en udfordring. Det er de velstillede familier, der benytter børnehaver. Det er først og fremmest

de familier, hvor både manden og kvinden vælger at arbejde, da de så har behov for hjælp til at få passet og opdraget børnene.

Når børn passes af familiemedlemmer, er der ikke så meget fokus på kvaliteten i selve pasningen. Det har vi et mere professionelt blik for i en børnehaven. Vi er bevidste om, at børnene både skal lære livsfærdigheder og opleve omsorg.

Entrepreneurskurset har gjort det muligt for mig at realisere min drøm og gennemføre mit projekt. Det gør mig virkelig glad, og det betyder meget i mit liv. Jeg tror, at spejdere er mere lykkelige end andre mennesker, og jeg ved, at træningen ændrede mit liv.

Epilog: Seneste 'rapport' fra Hend Yahya er, at hun fra oktober 2013 til marts 2014 har fordoblet antallet af børn – så nu har hun allerede 16 dejlige børn der skal have udviklings muligheder og omsorg.

MIN EGEN BUTIK

ANDEN GANG VAR
LYKKENS GANG!

Jeg har længe båret på en drøm om at åbne en butik, – og jeg har været i banken for at låne penge til at starte min drømmebutik. Men banken havde lukket for lån til den type projekter. Derfor var jeg ikke kommet i gang, men ingen skulle få mig til at opgivet min drøm.

Jeg deltog i spejdernes entreprenørkursus i marts 2012. Det var et fantastisk kursus, fordi det rykkede mig personligt. Jeg begyndte for eksempel at tænke mere, før jeg taler, og jeg fandt mod til at sætte mit eget præg

på ting. Jeg har samlet alle guldkornene fra kurset i en notesbog, som jeg har kaldt 'My first step to win'.

Som en del af entreprenørtræningen fik vi besøg af en bankmand, som skulle rådgive os i forhold til at starte egen virksomhed. Jeg kunne mærke usikkerheden og genoplevede det blanke afslag, som jeg havde fået første gang, jeg gik i banken, men jeg fandt alt mit mod og benyttede chancen for at fremlægge mit projekt for ham. Da han sagde, at han godt kunne lide projektet, og han synes, at jeg havde

valgt en god placering til butikken, fik jeg nyt håb. Så via spejdernes entreprenøruddannelse fik jeg en ny chance.

Jeg valgte at åbne en bandagist-butik, fordi det er mit fag, som jeg har arbejdet med i mere end ti år, og derfor har stor viden om og passion for. Jeg er rigtig glad for butikken, men drømmen på sigt er en stor butik og en importvirksomhed, der importerer produkter fra Europa, og fordeler dem til en masse små butikker.

Dhouba Ben Hassine

ung tunesisk kvinde der nu
har egen butik med
bandagistudstyr.

NU FØLGER HAN SIN DRØM!

“JEG HAR SELV VÆRET ARBEJDSLØS I 2 ÅR! ... SÅ JEG VED, HVORDAN DET ER AT STÅ UDEN JOB!” SIGER SAMI BEN AMMAR BESTEMT I STEMME, MENS HAN TAGER EN TÅR AF ET LILLE GLAS MED TUNESISK MYNTETHE.

Vi sidder sammen på en moderne arabiske kaffebar, nedenunder ser en flok unge mænd en fodboldkamp i fjernsynet, og rundt om os nyder unge kvinder og mænd stærk kaffe og hindandens selskab.

”Jeg har været spejder hele mit liv, så jeg har altid forsøgt at gøre en forskel for andre, men at deltage i 'Future leader of Tunisia' har virkelig gjort indtryk på mig. I dag forsøger jeg, at hjælpe alle dem jeg møder, som ønsker at starte eget firma.” I et land, hvor arbejdsløsheden er høj, og efterveerne fra revolutionen stadig fyl-

der, er der mange, der drømmer om et andet liv, et liv hvor de selv skaber deres eget job”. Sami tænder en ny smøg, tager et par sug og fortsætter; ”I løbet af 2013 har jeg været i staben på 5 entreprenøruddannelser, to af dem som kursusleder, så jeg har uddannet over 100 kursister i at starte virksomhed, finde motivation og udvikle en holdbar businessplan, – men én kursist har gjort større indtryk end alle de andre”.

Mens der smages på myntetheen, indhaleres smøgen, og man fornemmer, at han lægger an til en historie, der betyder

noget for ham. Med en lidt mere intens stemme begynder han;

”Allerede på første modul af uddannelsen var Hassen klar over sit projekt, – men han var samtidig opgivende overfor, om det kunne lykkes at gennemføre det, for det virkede uoverskueligt og økonomisk svært at starte op. Så allerede første dag gjorde han det klart, 'at han nok ikke ville deltage på andet modul af uddannelsen, da han ikke regnede med, at vi kunne hjælpe ham”.

Som kursusleder påtog jeg mig ansvaret for at snakke med ham, og efter en stærk

indsats fra staben, fik vi ham overbevist om, at det produkt, vi tilbød, var det han havde brug for. På andet modul dukkede han inspireret op med en revideret og meget seriøs businessplan.

Senere mødtes jeg med ham nogle gange i Tunis, for at coache ham gennem de tanker, som han gik med. Tændt af hans gåpåmod involverede jeg mig også i at sætte møder op med banken, så han kunne skaffe lidt startkapital. Bankerne var dog ikke villige til at investere i hans projekt, – men med hjælp fra venner, der i starten kunne køre ham rundt fra job til job og med forældre, der donerede deres garage til ham, kunne han komme i gang – et skridt ad gangen. Han lånte lidt penge af familie og naboer, – og har nu et velfungerende firma, hvor han allerede tjener gode penge, har betalt det meste tilbage, – og har købt sin egen bil”.

Stoltheden lyser ud af Samis øjne, – og mens de scorer i fodboldkampen på

fjernsynet, vender han igen sin opmærksomhed mod beretningen om Hassen. ”I dag sælger han helstøbte elektroniske systemer til huse. Han lever nu sin drøm, og ejer eget firma, der installerer alt fra alarmsystemer og elektroniske låse, til lysregulering og alt muligt smart”. Sami smiler, mens han i stemmen lægger an til finalen; ”Hassen kom til os i desperation, med troen om at ingen kunne hjælpe ham med hans drøm. Uden håb! Han sagde, 'Jeg tror ikke, at I kan hjælpe mig, – men I må gerne prøve'. Nu er han en helt anden person med et andet ansigtsudtryk, velklædt, pænt klippet og udstråler værdighed og en selvtillid, der før var skjult af arbejdsløsheden. Den stolthed jeg så i hans ansigt, sidst vi mødtes, gør mig hamrende stolt over at have bidraget til denne unge fyrs succes som selvstændig”.

Sami stiller sit tomme glas på det lave cafebord og tænder en sidste smøg. ”Jeg er privilegeret ved at komme fra hovedstaden Tunis, hvor der er flere

job, – og jeg har altid haft en familie, der kunne hjælpe mig, – ikke alle er så heldige! Og i Tunesien er der stor diversitet mellem land og by. De unge i andre regioner har ikke de samme muligheder, som jeg har haft, men det vidste jeg ikke før. I dag ved jeg, at vi kan gøre en forskel, – og jeg gør, hvad jeg kan hver eneste dag!

Sami Ben Ammar

træner og kursusleder på
entreprenøruddannelserne.

VI SKAL FEJRE DE FRIVILLIGE

DET ER HELT VILDT AT OPLEVE, AT SÅ MANGE HAR INVOLVERET SIG SÅ MEGET!

”Folk med job om dagen, familier, kæresteser og børn – dygtige folk, som har valgt at bruge deres fritid, weekender og ferier på at hjælpe andre voksne med at skabe deres eget job!”

Hela er 31 år – veluddannet og bor i Tunis. Hun er en meget selvstændig ung kvinde med ben i næsen og et job som projektleder for en IT-koncern. Man kan mærke, at hun dagligt udfordrer sin intelligens og et målrettet ledelsestalent. Hun tilhører helt klart den nye generation af unge tunesiske kvinder, der ved, hvad de vil.

Siddende i en dybrød, tætsiddende business-jakke og moderne blå jeans, fortæller hun videre og maler et billede, der tydeligt illustrerer hendes begejstring over at have været med i projektet.

”Sidste forår fyldte projektet rigtig meget i mit liv. Jeg brugte to forlængede weekender hver måned fra februar til maj, på at uddanne unge tunesere i at skabe deres eget job og opnå muligheder for indtjening, respekt og værdighed. Hvert eneste kursus, vi skabte, var bedre end det foregående. I vores stab af unge instruktører var der en vilje, som begejstrer mig – og en nysgerrighed i forhold til at lære nyt. Vi gik på opdagelse i vores egne kompetencer for at finde frem til alt det, vi vidste og alt det, der kunne bidrage til at skabe dygtige entreprenører.”

”Jeg havde tidligere lært en del om management gennem min egen uddannelse, men det blev først rigtigt spændende, da al teorien blev koblet sammen med en interaktiv læringstilgang, som vi udfoldede på uddannelserne.”

Et tilfredst smil breder sig på Hela ansigt, hun er stolt af det, hun har været med til at skabe, og der er ingen tvivl om, at hun føler, at hun har gjort en forskel.

”Vores kurser havde fokus på at opbygge netværk, på økonomisk drift, på mikrolån og på deltagernes personlige udviklingsproces. Os, der stod for uddannelsen, gennemførte også en udviklingsrejse både på det personlige, det faglige og det metodiske plan.”

”Det betyder meget for mig, at jeg kan hjælpe andre. Jeg husker specielt en ung kvinde, der startede sin egen virksomhed, som opdrætter kaniner, der sælges til slagting – som en slags delikatess. En præstation som hun skal have anerkendelse for, og som jeg ved, at jeg har bidraget til.”

De velformulerede ord strømmer ud over Hela læber, det er tydeligt, at hendes hjerte banker for spejderbevægelsens mange frivillige kræfter.

”Fordi dette projekt har henvendt sig til hele samfundet, – og fordi det har været stort og ambitiøst, så har det skabt et helt nyt image for spejdere i Tunesien. Vi er nu langt bedre ’branded’, og mange flere kender til os – for den positive forskel, som vi gør. Vi oplever også, at mange af de mennesker, der ikke var spejdere, da de tog af sted på entreprenøruddannelsen, efterfølgende er blevet spejdere, for de vil også være med til at gøre en positiv forskel for andre.”

”De her kurser er en ny slags uddannelse. Det er nyt, fordi vi arbejder med akademiske discipliner, som folk er vant til at opnå læring om, ved at sidde på en stol og lytte, alt imens powerpoint-slides og tavleundervisning præger det visuelle billedet. Vi har skabt noget nyt, hvor vi gennem spejdermetoden learning-by-doing har omsat de tørre teorier til levende læring for den enkelte, for vi ved, at læring er en aktiv proces.”

”Nogle af de deltagere, som er kommet til os, har tidligere deltaget i forløb hos staten og hos private aktører, men de har først rykket sig efter vores kursus. Jeg er sikker på, at det er fordi, vi benytter os af en ’non-formel’ og interaktiv lærings-tilgang – og ikke prøver at akademisere det. Vi har jo brug for, at iværksætterne kan omsætte deres ideer i praksis – ikke kun nøjes med teorien. Vi er lykkedes med at ændre den enkeltes ’mindset’, – at få dem til at tro på at de kan skabe det projekt, de brænder for.”

”Samtidig har vi vist, at vi kan leverer det samme som de andre, men på mindre tid, – så de unge kan bruge resten af tiden til at finde et job eller arbejde på deres firmaopstart. Ulempen er dog, at flere af de andre kurser er godkendte af staten på en anden måde, så de kan certificere, hvilket vi endnu ikke har mulighed for. Det kunne være et godt fokus i det fremadrettede arbejde!”

”Det var første gang, vi forsøgte at nå ikke-spejdere, og derved nåede vi ud i samfundet på en anden måde. Tidligere handlede spejderbevægelsens sam-

fundsengagement mere om at gøre opmærksom på samfundsproblemer, – nu gør vi i praksis noget ved dem. Træningen er åben for alle, ikke kun for spejdere eller folk med diplomer og eksamensbeviser. Vi er åbne for alle – og det gør den sociale kløft i samfundet, og dermed uligheden, mindre – hvilket jeg tror, potentielt kan påvirke færre til at være kriminelle og flere til at tage ansvar.”

Mens Hela smiler, lægger hun an til en kort sidste betragtning om den værdi, hun ser, at entreprenøruddannelsen har skabt.

”I sidste uge var jeg i England for at lave udviklingsværktøjer til verdensspejderbevægelsen (WAGGGS). Her fik jeg muligheden for at fortælle om det dansk-tunesiske partnerskab, og de resultater vi har skabt. Min pointe var, at alle verdens spejderorganisationer burde arbejde med den slags projekter, hvor vi har fokus på at hjælpe de unge, og hvor det er muligt at måle, om det vi har gjort, har haft effekt. Det har dette projekt i høj grad!”

Hela Ourir

er i dag hovedbestyrelsesmedlem – sidste år var hun træner på entreprenøruddannelser.

DA STATSMINISTEREN KOM FORBI

”JEG HAR FORTALT DIG, AT JEG HAR KØRT RALLYLØB, IK’?” ILYES KIGGER OP PÅ MIG MED ET STORT GRIN, IMENS DE MODKØRENDE BILERS FORLYGTER FARER FORBI OS.

Der er en halv time til midnat, og vi kører på en landevej i det sydlige Tunesien med retning mod det hotel, hvor vi skal overnatte. Hvis vi fortsatte forbi vores overnatningssted, ville vi i løbet af et par timer nå grænsebomben til Libyen, – hvilket de mange pick up trucks på vejen også vidner om. Fyldt med alt for billige plastbeholdere til pirat-import af billig Libysk (post-Gaddafisk) benzin pendler de over grænsen for at sælge brændstoffet, tyndet op med vand, fra små interimistiske boder langs vejkanterne.

Ilyes er vores guide, – men han er også min ven. Faktisk er vi vokset så tæt, at vi kalder hinanden for brødre, for sådan føles det! Vi har brugt hele dagen på at jagte interviews fra spændende tunesere, der har været involveret i projektet 'Future Leaders of Tunisia'. Otte timers kørsel af støvet landevej har skaffet os tre rigtig gode interviews i dag, – men vi er også ved at være godt brugte. Ikke desto mindre begynder Ilyes at fortælle om Tunesien.

”Jeg mener, at det Tunesiske folk er ret specielt! På en eller anden måde har vi altid haft fokus på, hvor vigtig uddannelse er. Fortællingen lyder, at efter Tunesiens, Algeriets og Libyens uafhængighed, sad Richard Nixon, – eller hvem der nu var USA's præsident på det tidspunkt, – sammen med præsidenterne fra de tre nye nationer, nemlig Habib Bourguiba

fra Tunesien, Houari Boumediene fra Algeriet og Muammar al-Gaddafi fra Libyen. Nixon spurgte de tre om, hvad de ønskede at USA støttede dem med, så de kunne opbygge nye stærke nationer. Gaddafi bad om våben, så han kunne skabe sikkerhed. Boumediene bad om nye industri-komplekser til at få gang i økonomien. Bourguiba bad om universiteter, så han kunne sikre uddannelse til alle. 20 år senere var Algeriets industri forældet, – Libyens mange våben har længe været kilde til at skabe et af verdens mest utrygge steder, – mens Tunesien har et stort antal veluddannede unge, som i sidste ende var arkitekterne bag det arabiske forår.”

Fra de mange snakke, som Ilyes og jeg har haft gennem vores fælles involvering i 'Future Leaders of Tunisia', ved jeg også, at uddannelse fylder meget for ham. Han har således taget en kandidatgrad i Europa i design af databaser, og nu læser han en tunesisk PHD om flymekanik ved siden af et fuldtidsarbejde i en international kulturudvekslings-organisation.

Vores lille lejede Renault overhaler lastbilen, som vi har ligget i slipstrømmen af. Mørket og de mange hurtigkørende biler gør, at Ilyes har begge øjne fokuseret på vejen, og alligevel har han oveskud til at fortælle videre. ”Da jeg mødte dig og alle de andre danskere på den store jamboree i Holsterbro for halvanen år siden,

var det første gang, jeg var med i et internationalt spejderprojekt. Lidt skægt at mit arbejde sidenhen har beskæftiget sig så meget med interkulturelle organisationer og udveksling på tværs af grænser. Tænker på den måde at min involvering i projektet har været med til at bane vejen for mit nuværende job.”

”Vi har lært meget af hinanden!” Fortæller Ilyes; ”Jeg har haft mange gode oplevelser og gennem mange aktiviteter lært meget om dansk kultur, og jeg tænker, at danskerne også har lært meget om tunesere og vores kultur. Personligt husker jeg specielt et dansk-tunesisk lejrbål i Tunesien, som vi afholdte i forbindelse med vores planlægning af jamboreen i Danmark. Danskerne opførte en sketch, hvor 4-5 personer som en bevidst misforståelse ender med at have delt tandbørste og tandkrus, – og én person ender med at drikke vandet i tandkruset, som alle de andre også har gurglet i! Det var så klamt, men også hylende morsomt – og jeg har sidenhen fundet ud af, at det fortalte en del om den danske, lidt ublu, humor. Men et samarbejde som dette byder på meget mere end blot aktiviteter og tandbørste-sketches, for under alle de umiddelbare indtryk har jeg også lært at arbejde på en ny måde, med et helt andet fokus på forberedelsesfasen og lige fra begyndelsen have en frihed til selv at udvikle koncepter og aktiviteter, som var

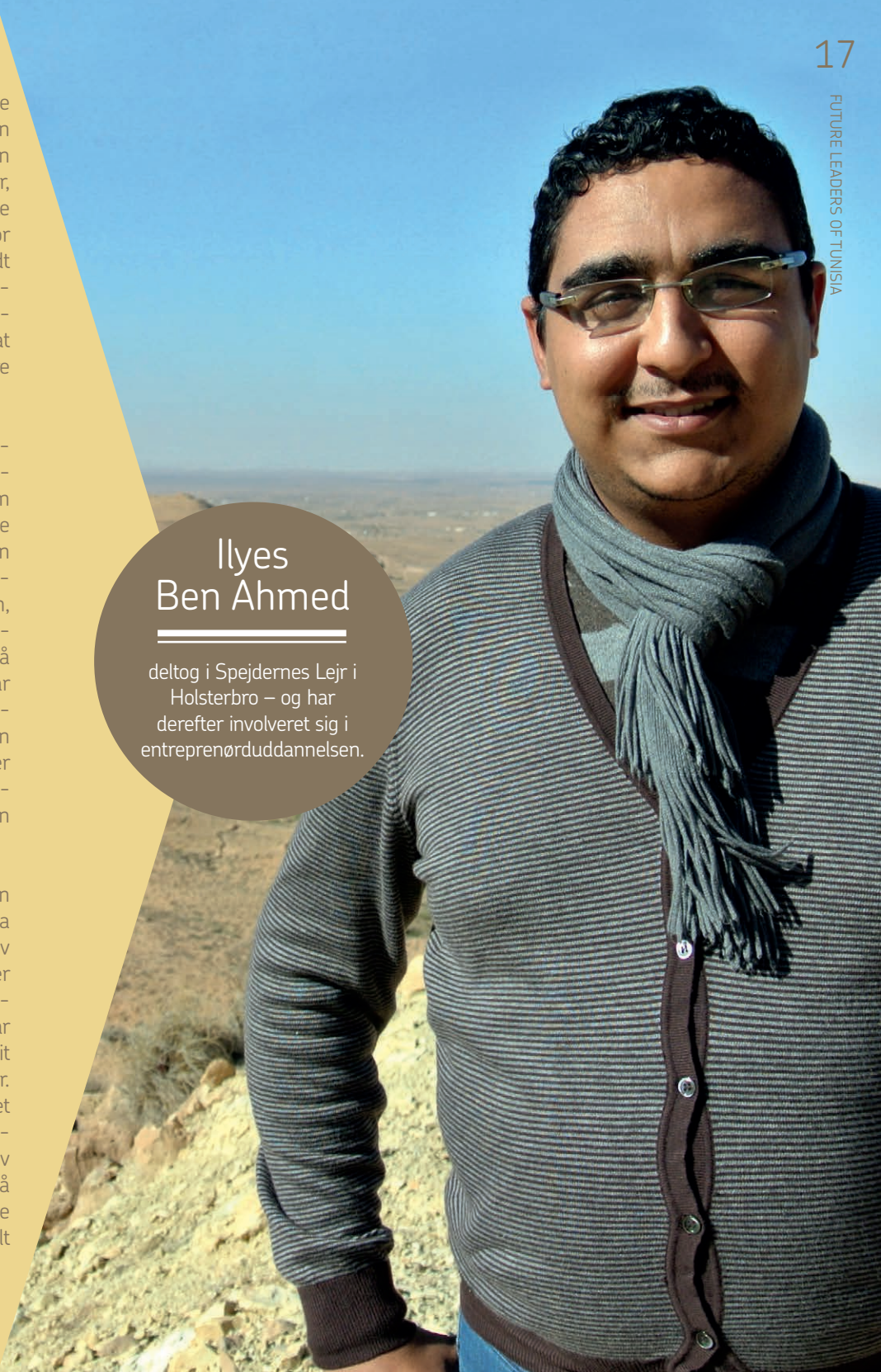
anderledes end, hvad jeg tidligere havde oplevet. Jeg har også set, hvordan man arbejder strategisk med et projekt i en organisation, og det var nok også derfor, at jeg efter jamboreen i Danmark valgte at blive én af de 60 trænere, der stod for entreprenøruddannelserne. Det var fedt at få en uddannelse i nye læringstilgange, og det var en stor oplevelse efterfølgende at være med til, i tre omgange, at lave uddannelser for unge iværksættere i det sydlige Tunesien.”

Midt på vejen har politiet lavet en kontrolpost med små bomme og selvlysende kegler. Unge mænd i uniform står med maskingeværer og tjekker de forbipasserende biler, så der dannes en lille kø. Det er langt fra den eneste politikontrol, vi er kørt forbi denne aften, og i mit stille indre overvejer min europæiske hjerne, hvordan der kan være så meget illegalt benzin smuglet ind, når der samtidig er så mange politi-kontrolposter? Vi kommer frem i køen, og den unge mand med maskinpistolen vinker hurtigt vores bil med de blå udlejningsnummerplader videre, hvorpå Ilyes igen begynder at fortælle.

”Jeg var meget fascineret af specielt en oplevelse på Jamboreen i Danmark. Da vores lille tunesiske ørken-kaffebar blev besøgt af den danske statsminister. Der var ingen politimænd med maskinpistoler til at passe på hende, og jeg var særlig stolt over at repræsentere mit land og vise hende, hvad Tunesien er. Jeg kunne også mærke, hvor meget det betød for mine danske spejdervenner, at deres folkevalgte gav dem positiv opmærksomhed, – sådan ville jeg også have haft det, omend at det tunesiske demokrati kun var ti måneder gammelt på det tidspunkt!

Ilyes Ben Ahmed

deltog i Spejdernes Lejr i Holsterbro – og har derefter involveret sig i entreprenøruddannelsen.

Slim Hdiji

var delegationsleder for de tunesiske spejdere på Spejdernes Lejr 2012.

LAND OF DIALOGUE

MIT FRIVILLIGE ENGAGEMENT LÆRTE MIG AT ARBEJDE PROFESSIONELT

På Danmarkshistoriens største spejderlejr i Holsterbro 2012 installerede vi en lille del af Tunesien. Saharas sand i en miniatureudgave samt hjertet af tunesisk kultur – en kaffebar – skabte rammen om, hvad vi kaldte 'Land of Dialogue'.

Slim Hdiji var ansvarlig for den tunesiske delegation, der deltog i Spejdernes lejr i Holstebro. "Det var første gang, jeg ledte en ekspedition. Jeg frygtede at gøre noget, der ikke passede ind i kulturen, og som ikke levede op til de andres forventninger til mig. Det var første gang, jeg arbejdede i en international kontekst, og det blev i den grad "a life long social and personal lesson for me". Efter projektet er afsluttet, har jeg involveret mig i mere spejderarbejde på internationalt niveau. Nu er jeg både involveret i et engelsk og et dansk partnerskabsprojekt.

Projektet har introduceret mig til nye interaktive måder at facilitere læring, nye måder at samarbejde, nye måder at tænke 'teamwork' – "a new way of life". I 'Land of Dialogue' arbejdede vi

efter mottoet, "Det er vigtigere for os at møde andre nationaliteter end at høre om dem", og på den måde bidrog projektet med en ny måde at tænke om andre. Vi fik mulighed for at møde folk fra andre lande og gå på opdagelse i de fremmede kulturer og lejlighed til at øve os i at møde folk med et åbent hjerte og et åbent sind. Det betyder, at vi ikke længere bygger vores billede af folk fra andre lande på mediernes myter, for nu har vi grundlag for at danne vores egne meninger.

Når jeg ikke er spejder, er jeg lærer. Det jeg har lært i 'Land of dialogue', har ændret den måde, jeg er sammen med mine elever på. Før var jeg en lærer, der havde vanskeligt ved at acceptere elever med andre holdninger. Nu rummer jeg dem og forholder mig professionelt til, at de har deres ret til at finde deres egne meninger. Det er enormt vigtigt, at vi som mennesker formår at forstå, at andre mennesker ser verden fra andre vinkler, og at vi gennem dialog kan få adgang til disse vinkler.

Ved at samarbejde med danskerne lærte jeg en ny måde at organisere arbejde på. Det inspirerede mig at se betydningen af god forberedelse, klare deadlines, teamwork og detaljeret planlægning, hvilket jeg lærte meget af. Det var super motiverende at skabe et projekt, der skulle bruges af andre, og jeg tænker, at hele ideen bag at frivillige får lov til at udfolde sig og tage ansvar overfor noget, der betyder noget for dem, er virkelig vigtigt. Min læring fra 'Land of dialogue' har jeg taget med til distriktsstaben i Tunesiens næststørste by Sfax, – her skal alle have mulighed for at få og tage ansvar.

Gennem samarbejdet med spejderne fra Danmark tager spejderne i Tunesien et skridt mere imod kvalitetsspejderarbejde. I spejderfærdigheder er vi nogenlunde lige, men vi kan lære meget af danskerne om organisation og læringsmetoder. Til gengæld kan de også lære meget af os fx omkring livet i naturen, bjergene, solen og ørkenen. Men kun hvis vi husker at være i dialog med hinanden.

MEDBORGERSKAB – MERE END BLOT NOGET VI LEGER

MEDBORGERSKAB SKAL SKINNE IGENNEM SOM TEMA
I DET, VI LAYER SOM SPEJDERE – OG SKAL IKKE
GEMMES BAG KUNSTIGE AKTIVITETER.

I et spirende demokrati giver det god mening at sætte spot på Medborgerskab. For os er medborgerskab både et bredt og et dybt begreb, der ikke kun stikker hovedet frem, når vi praktiserer de aktiviteter, der er knyttet til selve projektet. Det er også tegn på medborgerskab, når vi rejser flaget, når vi passer på hinanden i trafikken, når vi respekterer vores fælles natur, og når vi lytter og prøver af forstå andres meninger og holdninger.

For at forstå hinandens handlinger, og ikke blive forarget over det som man ikke forstår, så må man først skaffe sig viden og erfaringer om andres kultur. Danskerne respekterer tid, fordi tid er en knap ressource i det danske samfund og i de danske familier. Tuneserne respekterer ikke tid, for vi har masser af tid. I Tunesien kan vi røre hinanden, og vi er sjove, og det er varmt. I Danmark er det koldt, folk rører ikke hinanden, og de er mere alvorlige. Hvis vi ikke forstår disse forskelle, så kan vi let skabe misforståelser, og folk kan opleve, at de ikke bliver respekteret.

Jeg vil gerne illustrere et eksempel på medborgerskab ved en lille historie, som jeg selv har oplevet. En spejder kom og klappede mig på skulderen og spurgte, om det papir, der faldt på jorden, var mit. Jeg var helt forundret over hans spørgsmål og spurgte, hvorfor det var vigtigt for ham at vide, om papiret det var mit. Så fortalte han, at han ønskede at få sit land lige så rent, som han havde oplevet Danmark. For mig er han et godt eksempel på en medborger, der er i gang med at tage ansvar for de fælles omgivelser.

I delprojektet 'Citizenship' har vi forskellige aktiviteter. Den største er spillet Demos Cratos, hvor børn, unge og voksne gennem 'learning by doing', lærer at tage demokratisk medansvar. Der er stor efterspørgsel på spillet, og det er rigtig dejligt. Når man spiller spillet, så får man en chance for at forklare sin mening for andre og øve sig i dialog, – og det er god træning for en borger i et demokrati. Deltagerne tror, at de bare er i gang med at spille et spil, men de er i virkeligheden i gang med at udvikle deres viden og færdigheder og drøfte, hvordan deres samfund skal fungere.

Yassine Labidi

er den tunesiske
delprojektleder af
"Citizenship",

MORGENDAGENS LEDERE

MANGE TROR, AT SPEJDERE ER NOGEN, DER GÅR I BJERGENE OG SYNGER, MEN NU
KAN FOLK SE I TV, AT SPEJDERNE LAYER PROJEKTER MED FOKUS PÅ MANAGEMENT
OG LEADERSHIP, OG DERFOR SPØRGER DE NU, 'HVORDAN KAN JEG DELTAGE I DET?'

Vi træffer Amira i spejdernes sekretariat i Tunis. Hun sidder på sit kontor og fortæller om sine erfaringer som ansat hos spejderne.

"Jeg har arbejdet i spejdernes administration siden begyndelsen i 2007, og på det tidspunkt begyndte vi at få besøg af spejdere fra Danmark. Jeg fulgte nysgerrigt med de første gange, de danske spejdere kom på besøg, for jeg ville gerne vide, hvad de havde gang i, – og fra sidelinjen fulgte jeg således partnerskabets første spæde start."

Amira sidder ved vinduet en kold og solrig decemberdag, hvor der heldigvis er god varme på radiatoren. Hun reflekterer over sit arbejdsliv hos spejderne og særligt over overgangen fra administrativ medarbejder på korpskontoret til projektmedarbejder i FLoT. Hun fortæller, at det arbejde, som hun havde i administrationen, var meget ensformigt, og hendes motivationen i forhold til opgaverne var lav, da hun havde svært ved at se, hvad hun kunne bidrage med, og hvordan hun selv kunne udvikle nye kompetencer.

Da Amira begynder at fortælle om sin ansættelse i FLoT-projektet lyser hendes øjne op. "Da jeg fik mulighed for at blive ansat i FLoT, slog jeg til, og jobbet

levede virkelig op til mine forventninger, idet det både bød på spændende og afvekslende arbejdsopgaver, mulighed for at træffe selvstændige beslutninger, rejser og udvikling af nye kompetencer. Jeg har været lykkelig i dette job, og er motiveret for at gå på arbejde hver eneste dag, og selv om min kontrakt udløber marts 2014, så ved jeg nu, hvad jeg er værd, og at jeg kan søge nye spændende jobs. Ikke bare som kontordame, men som projekt-manager."

"Før kendte folk mig, som Amira fra kontoret, hende der bare sidder og ordner mails og bilag. Nu møder folk mig med en helt anden respekt, de siger fx 'åh er du Amira, vi skal mødes, og vi ved, at du har tjek på dine opgaver'. Jeg er en meget stærkere Amira nu. Jeg er ikke længere bange for fremtiden, jeg har overskud til at tage ansvar for min søster og min familie. Nu går jeg til ansættelsessamtaler og kræver den løn, som jeg ved, at jeg er værd!"

"Jeg oplever, at jeg kan bidrage med min andel af et projekt, der er større end mig, og jeg kan se, hvor meget Spejderne i Tunesien har rykket sig med dette projekt. Vi har et andet fokus på kommunikation med resten af samfundet fx gennem indslag i nyhederne og i talkshows på TV. Når min familie og

venner har set noget om projektet i TV, spørger de mig, om det er det projekt, som jeg er en del af, og om de har mulighed for at deltage i det? Før troede de, at spejdere er nogen, der går rundt i bjergene og synger, men nu kan de se i tv, at spejderne laver projekter med fokus på 'management' og 'leadership'. Spejder er ikke bare for sjov, vi arbejder med personlig udvikling, lifeskills og fagligt kompetenceløft."

"Vi har partnerskaber med andre lande end Danmark, men de handler kun om at besøge hinanden. Partnerskabet om FLoT er noget helt andet – noget mere! Her nedbryder vi barrierer i samfundet og på tværs af kultur, og vi tager ansvar ved at skabe morgendagens ledere."

Amira Fejari

ansat på de
Tunesiske spejderes
korpskontor.

MIN (TABTE) KÆRLIGHED

JOB I PROJEKTET GAV NYE MULIGHEDER PÅ ARBEJDSMARKEDET

Som ansat i projektet har Moez haft ansvar for alle kurser, indtil han skiftede job i starten af 2013, fordi han fik tilbudt et andet spændende job. Han betror os i interviewet, at han har fortrudt, at han forlod projektet.

Moez
Mohamed Srairi

ansvarlig for alle uddannelser
under partnerskabet.

Jeg elsker projektet! Så det er en slags kærlighedshistorie for mig. Jeg fik nye relationer, nye venner, ny oplevelser, nye kompetencer, og vi fik hos 'Le Scout de Tunis' et nyt træningssystem. Jeg har også været gennem en stor personlig udvikling, der har gjort mig attraktiv for arbejdsmarkedet, men mest af alt er jeg glad for og stolt over, at jeg gennem projektet kunne hjælpe andre!

Den mest signifikante ændring, som entreprenøruddannelsen har ført med sig, er skiftet fra undervisning til facilitering af læring. Der ligger en helt anden tænkning og metode bag de nye kurser, der ikke på samme måde er klassiske lektioner. Nu har alle – både stab og deltagere – mulighed for at bidrage kreativt, dynamisk og interaktivt, og for os er det en ny og mere

motiverende metode til at udvikle og afholde kurser på. De nye kurser udvikler en ny type trænere, ledere og personer, som vil få en anden indflydelse i samfundet, og det er et mål, der ligger meget tæt på mit hjerte. Det vigtigste er ikke det, som stab og deltagere lærer, men hvem de bliver!

Når spejderne hjælper personer til at udvikle deres eget projekt og skabe sig et job, så hjælper vi også samfundet, for de, der hjælper sig selv, skaber måske også muligheder for andre.

Projektet har givet mig lyst og inspiration til at formulere et personligt projekt. Det er første gang i mit liv, at jeg har haft den tanke. Jeg har en masse ideer til et personligt projekt, men jeg har ikke besluttet endnu præcist, hvad det skal være. Men nu føler jeg mig modig nok til at tage initiativ til at få mit eget projekt med mit liv.

Det er min drøm, at alle Tunesiens unge bliver opmærksomme på, at de skal gå til spejderne og blive uddannede der.

Epilog: Er genansat i partnerskabet – under projektet FLoW

RESPEKT SKABER VÆRDI

DE DANSKE TRÆNERE LÆRTE MIG, HVORDAN JEG INVOLVERER KURSUSDELTAGERE!

Abdelkhalek har været ansat som kommunikationskonsulent i FLoT, og inden projektet sluttede havde han fået nyt job som producer på den nationale radiostation. Han fik dette job, fordi han ved at deltage i FLoT havde fået erfaring med at arbejde professionelt med kommunikation.

Vi møder Abdelkhalek på et spejdercenter ved Manares syd for Sfax, og her fortæller han: "FLoT har været med til at skabe en virkelig stor forandring i mit liv! Jeg er lige blevet ansat på en tunesisk radiostation, hvor jeg skal arbejde professionelt med at producere et populært program. Det er jeg rigtig glad for. I den periode, hvor jeg har været ansat som projektmedarbejder ved FLoT, har jeg lært at arbejde professionel, organiseret og disciplineret, så jeg er godt rustet til det nye job."

"Min nye jobmulighed er helt fantastisk, men det er ikke den største gevinst ved FLoT. Den største gevinst er, at de danske trænere lærte mig, hvordan jeg kan facilitere læringsprocesser ved at involvere kursusedtagere, og hvordan vi kan udvikle og ændre vores traditionelle kursuskoncepter. Det kræver mod og kreativitet, at følge de danske forbilleder. Det er hele

tænkningen i forbindelse med træningssituationerne, og de metoder vi nu benytter, der gør en forskel, og det betyder, at mange af vores ledere er i gang med at tænke meget mere kreativt."

"Nogle af de ledere, der deltager i projektet, tror meget mere på sig selv nu, og de tror på, at de kan gøre en forskel. Disse positive ændringer er ikke kommet af sig selv, de er skabt af alle dem, der arbejder seriøst med dette projekt."

"Projektet har også en effekt på den tunesiske befolkning. Nu forstår tuneserne, at danskere kan være gode folk, og jeg oplever, at tunesere nu respekterer danskere og omvendt. Hver gang jeg møder danskere, forsøger jeg at forstå det danske samfund og danskernes værdier. Måske er danskerne som os, men de er mere strenge, mere regelrette og klare i deres udmeldinger. De svarer ja eller nej helt klart. Måske kan danskere lære tunesere at være mere effektive, men jeg tror, at vi kan lære meget mere end det ved at lære af og om hinanden. Personligt har jeg lært, at danskere ikke hader islam. Jeg har oplevet, at danskere godt kan lide andre folk, og jeg har i dag mange danske venner."

Abdel
Khalek Lazreg

tidligere kommunikationskonsulent
på projektet, – i dag er han
frivillig igen.

Dhafer Termini

frivillig med ansvar for del projektet kommunikation.

EN BEDRE VERDEN

NÅR JEG OPLEVER VORES SPEJDERE I AVISER OG I TV, SÅ BLIVER JEG MEGET STOLT!

Dhafer, der har ansvar for kommunikationsprojektet, fortæller: "jeg har lært en masse af samarbejdet med de danske spejdere, det har givet mig anledning til at studere en masse web-sider om kommunikation, og det har udviklet mine engelskkundskaber. Derudover har jeg oplevet, hvordan danske spejdere arbejder med evaluering og strategi, og det ønsker jeg også, at vi skal i Tunesien.

Kommunikationsopgaven er helt afgørende, når vi skal synliggøre, at vi kan løfte specifikke samfundsnyttige opgaver. Det kunne fx være i forbindelse med næste valg i Tunesien. Når jeg mener, at det er spejderne, der skal

løfte den opgave, er det fordi, at vi har fokus på både uddannelse og demokrati.

Vi har trænet et team på 15 personer i kommunikation, og når jeg ser dem i aviser og i tv, så bliver jeg meget stolt. Kommunikationskompetencer er vores nye chance, for vi oplever at de unge, som er trænet, har let ved at få job på aviser og ved tv. I dette tilfælde er det let at se, at spejderne gør en forskel, – og jeg ønsker, at det skal være synligt for alle, at der er forskel på spejdere, og unge der ikke er spejdere.

Mine venners børn måtte ikke gå til spejder før, fordi spejderne tidligere

var forbundet med regeringen, men nu efter revolutionen må deres børn gerne gå til spejder – også pigerne, og det er en stor sejr! Det viser, at forældre godt kan lide spejderarbejdet nu.

Jeg fortæller ofte om partnerskabet med de danske spejdere. Det er vigtigt for mig, at tuneserne forstår, at projektet ikke handler om en enkelt dansker, der har tegnet profeten eller om politisk propaganda, – men det handler om, at vi skaber en bedre verden. Derfor skal vi opbygge gode relationer mellem folk i hele verden, og det kan spejdere, for vi har samme mål og samme værdier."

Epilog: Er nu ansat i partnerskabet under projektet FLoW.

FLOT, – NYT LIV!

TRADITIONELT SER FOLK SPEJDER SOM EN AKTIVITET FOR BØRN, MEN VI HAR FÅET MULIGHED FOR AT VISE SPEJDERNE SOM EN SAMFUNDSAKTØR, DER LAVER UDDANNELSE FOR LEDERE.

Haifa har været underviser helt fra det første entreprenørkursus, og derefter har hun deltaget i træning af trænere og bidraget som instruktør på en række af entreprenørkurserne.

Jeg meldte mig til entreprenørkurset, fordi det var en mulighed for at komme på kursus og få noget træning. Ikke fordi det var et entreprenørkursus, – jeg var bare nysgerrig og sulten efter ny viden.

Jeg kan godt lide konceptet for denne type træning, fordi det ikke er så fastcementeret, som vores andre uddannelseskoncepter, og jeg oplever, at vi har lært rigtig meget ved at have et eksternt øje på vores ledertræningssystem. Projektet giver også en mulighed for at opleve, hvordan folk i min egen organisation agerer, og for at se hvilken indflydelse det har på vores trænere. Jeg kan konstatere, at der

kommer et andet sæt kompetencer ind i uddannelsesprogrammet, kompetencer som vi ikke kender. De nye skills, giver anledning til refleksion, og at arbejde med pilottræninger får folk op på tæerne, og det er godt.

Jeg møder folk, der allerede er ledere, og som jeg nu ser i andre aktiviteter, og jeg føler, at det er dejligt at se dem så entusiastiske. Nu lever de ikke bare for deres børn eller for gruppens spejderaktiviteter, som de gjorde før, nu lever de også for projektet og visioner om at træne i demokrati.

Nu forsøger vi at involvere distrikterne i projektet, da der er brug for ny inspiration her, og for at de også får mulighed for ejerskab til partnerskabet. I FLoT-regi har vi også gennemført en ny strategiproces, hvor vi har involveret distrikterne i at skabe en fælles

vision, som nu både er en del af projektets mål og organisationens mål.

Entreprenøruddannelsen bidrager til, at resten af samfundet ser spejderne udenfor almindeligt spejderarbejde. Traditionelt ser folk spejderne, som en aktivitet for børn, men nu ser de spejderne, som en samfundsaktør der laver uddannelse for ledere. Det er helt nyt, at vi ikke bare er for børn, men at vi også er for unge og for voksne.

For mig handler 'scouting' om at hjælpe andre, jeg tror, at det er en del af vores natur, at vi gerne vil bidrage, og det har vi rig mulighed for i dette projekt, som også bidrager til en forståelse af spejdere og livet i andre lande. Det er vigtigt, at folk forstår, at spejderne er et fællesskab på tværs af grænser, vi har samme mål, selv om kultur og vilkår verden over er meget forskellige.

Hayfa Ourir

er næstformand hos Les Scout des Tunisiens og har tidligere været med til at køre entreprenøruddannelser.

Mohsen
Zrigui

er 'Executive director' hos
Les Scout de Tunisiens.

NYE HORISONTER

FLOT ER ET AF DE VIGTIGSTE PROJEKTER, SOM DE TUNESISKE SPEJDERE ER ENGAGERET I, – FORDI DET ER SÅ STORT, BREDT OG DYBT!

Jeg oplever, at det skaber udsigt til nye horisonter. FLoT giver os et nyt image og en ny dimension i det tunesiske samfund. En ny måde at se og tænke spejder på, og FLoT har haft indflydelse på den måde, som vi selv ser på de

unge og på den måde, som vi tænker træning.

Jeg bliver stolt af vores arbejde, når jeg oplever, at andre interesserer sig for det vi laver som spejdere, og når jeg oplever, at vores organisation er i TV, og kommer ud med budskaber til samfundet. Jeg bliver stolt, når jeg ser, at FLOT hjælper unge med at få ideer til at være produktive i samfundet.

Min bedste oplevelser er, at vi i projektet har arbejdet som en familie, og det er det, vi kan som spejdere, her er religion, sprog og kultur ikke nogen grænse. Vi er her for hinanden, og har en fælles mission for at skabe en bedre verden.

TAK

Der er uendelig mange der fortjener tak i forbindelse med dette projekt. Først og fremmest Udenrigsministeriet, som valgte at vise os tillid og give os midler til at gennemføre projektet. Tak til alle de frivillige spejdere og ansatte, der har bidraget med tanker, timer, talent og triumfer. Fedt at vi fik muligheden, at vi havde mod og energi til at tage opgaverne på os, og at vi havde respekt, viden og pli til at opbygge helt unikke relationer til vores spejdervenner i Tunesien.

Tak til alle der har hjulpet med at skabe dette hæfte, ved at omsætte noter fra interview til historier på dansk, læse korrektur og oversætte teksterne til engelsk, så historierne indhold kunne godkendes at de interviewede personer.

Tak!

KFUM-Spejderne i Danmark

Wagnersvej 33
2450 København SV
www.spejdernet.dk